

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Familien Kierkegaard

Citation: Kierkegaard, Søren: "Familien Kierkegaard", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2012 , s. 2v. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-b1-txt-shoot-id472ed189-b3b2-4c69-9c4b-490035e4f2b8.pdf> (tilgået 20. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Tak for det lille Brev, jeg, efter Deres Ord, maa have førend Julen. Jeg iler med at svare, at De kan faae mit Svar førend Nytaar.

Tiden mellem Juul og Nytaar er for mig almindeligviis en saare beleilig Tid til at modtage Breve, en heldig Aarstid for vedkommende Brevskriver, hvis han ellers anseer det for et Held at faae Svar fra mig.

Nu, De er atter sengeliggende. Imidlertid, det var dog en sund og frisk, Intet mindre end sygelig Beslutning af Dem, saaledes udendvidere at skrive mig til, uagtet De saa længe Intet har hørt af mig. See, det er et godt Tegn og det glæder mig. »Ifior ved samme Tid skrev De et Brev til mig – men det blev ikke afsendt«. Seer De, den Gang var De maaskee ikke sengeliggende, og dog var Deres Tilstand da muligt mere en Sengeliggendes.

Altsaa glæder jeg mig ogsaa paa Deres Vegne over at have modtaget dette Brev fra Dem, som et Tegn paa Sundhed. Bevar den, udvikle den i det kommende Aar, som Gud nok vil lade blive Dem et glædeligt Aar. Det er Noget, der hænger saa dybt sammen med legemlig Sygelighed, denne stille inderligt smertende og langsomt tærende Bekymring, der snart vender sig lidende paa den ene Side, og mener sig glemt af Andre, »som formodentligen aldrig tænke paa En«, snart vender sig paa den anden Side, og frygter for, at det man har at sige eller skrive, at det ikke skulde være godt nok. O, jag den bort denne Bekymring, der især er Dem saa farlig, fordi De saa ofte er sengeliggende og bestandig lever i eensformig Stilhed. Den, der har travlt i Livet, han glemmer snart saadanne Tanker; men Den, der kun seer meget lidt Forandring omkring sig, for ham kan let Bekymringen næsten blive en Nødvendighed. Naar man lever i smaae Værelser – det veed De jo nok – saa maa der ofte luftes ud: og saaledes ogsaa naar man kun omgaaes faae Tanker, og kun har lidt Adspredelse, saa er det saa yderst vigtigt, at hvad man, aandeligt forstaaet, indaander, at det er gode og velgjørende og milde og beroligende Tanker.

Adspredelse behøver De ogsaa; men det er ikke saa let at skaffe Adspredelse tilveie i Eensformighed. Og dog er det maaskee lettere end man troer, naar man blot selv vil. Man troer vel i Almindelighed, at Det, der bestemmer Ens Tankers Retning, ligger i det Udvortes, er den større eller mindre Sandsynlighed for Det eller Det. Men dette er ikke saaledes. Det, der bestemmer Ens Tankers Retning, ligger væsentligen i En selv. Den, der [har] Hang til Sørgmodighed fE, for ham er det Ulykkelige bestandigt det Sandsynligste, hvorfor? fordi det Sørgmodige ligger i ham. Der var i det givne Tilfælde lige saa stor maaskee større Sandsynlighed for det Modsatte; men han bryder vilkaarligt af, har strax nok for at slutte, at noget Ulykkeligt vil hændes ham.

Men hvad er saa det at »troe«? At troe er bestandigt, at vente det Glade, det Lykkelige, det Gode. Men er det ikke en overordentlig og en livsalig Adspredelse! O, hvad behøver man saa mere! Det kunde synes næsten spøgfuldt hvad jeg nu vil sige, og dog er det just Alvor, og Dem saa oprigtigt meent: De er tildeels stadigt Lidende – altsaa her er just Opgaven; adspred nu Sindet, væn Dem til troende, at forvandle Lidelse til Forventning af det Glædelige. Det er virkeligen muligt. Det, der fordres, er denne Bøielighed i det stille Sind, der, hver Gang det slaaer feil for En, strax i samme Øieblik begynder forfra og siger: ja, ja, det kommer nok næste Gang. O, om man aldrig saae noget Menneske – og i det Tilfælde er De jo dog langtfra – man kan paa den Maade troende trylle som en Verden af Adspredelse ind i eller frem i det eensomste Værelse.

Det er vistnok i Almindelighed det Rigtige at advare mod Selvkjerlighed: dog anseer jeg det for min Pligt at sige til enhver Lidende, med hvem jeg kommer i Berøring, pas vel paa, at Du skal elske Dig selv. Naar man er Lidende og ikke kan gjøre Meget for Andre, saa komer saa let denne sørgmodige Tanke, at man er som til Overflod i Verden, hvad Andre maaskee ogsaa stundom lade En forstaae. Da huske man paa, at for Gud er ethvert Menneske lige vigtigt, ubetinget lige vigtigt, ja var der Forskjel, saa maatte vel den meest Lidende være nærmest Gjenstand for Guds Omsorg. Og ogsaa heri ligger en uendelig gudelig Adspredelse. Men jeg afbryder, jeg kan med Sandhed sige: jeg mangler Plads. Lev vel kjere Jette; glædeligt Nytaar; tak fordi De saa smukt endte det gamle Aar med at tænke paa mig. Hils Peter og Povel. Deres hengivnes. K.